

I. DÍL

Mystery Sága

Zatmění slunce

a krvavý měsíc

Marie Margotka

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2017

© Jan Šuba-Makniha.cz

© Všechna práva vyhrazena!

Korektura: Šárka Kroupová

ISBN 978-80-7548-54-5 (pdf)

ISBN 978-80-7548-55-2 (ePub)

ISBN 978-80-7548-56-9 (MOBI)

Obsah knihy

<i>Realita</i>	1
<i>První setkání</i>	8
<i>Strach</i>	13
<i>Touha</i>	18
<i>Začátek</i>	26
<i>Pohled do minulosti</i>	34
<i>Dovolená</i>	40
<i>Nové Já</i>	61
<i>Poznání</i>	72
<i>Nový život</i>	87
<i>Zrození</i>	96
<i>Rovnodennost v úplňku</i>	103
<i>Návrat</i>	115
<i>Kronika</i>	122
<i>Forever</i>	130
<i>Naděje</i>	136
<i>Relikvie krve</i>	144
<i>Revenant</i>	153
<i>Polární záře</i>	160
<i>Kóma</i>	171

Realita

Toto je ta část života, kdy si přeji, abych zavřela oči a s úsměvem ve tváři mohl jen snít. Přát si, aby život nebyl tak nespravedlivý.

Venku se stmívá, já poklepávám levou nohou a přemýšlím nad celým dnem, v pozadí hraje televize, zase nějaká reklama, co se nás snaží přesvědčit, že právě toto je to nejlepší, aneb tak utíkej a kup si mě. V myšlenkách si promítám dnešní den, je stejný jako ten včera a předevčírem. Den co den, týden co týden, měsíc co měsíc, rok co rok. Život mi utíká mílovým tempem. Mohu jen zatnout zuby, sevřít rty, zavřít oči a nechat se unášet myslí. Jaké by to bylo, kdyby...

Je to již dlouho, co jsem se vzpamatovala z hořkého rozchodu s člověkem, se kterým jsem strávila tolik času a tolik let. Nebyla to naivita, ale láska. Možná i proto jsem odpouštěla rány, které jsem utrhla. Asi proto jsem se schovala do ulity a nedovolila nikomu se ke mně dostat blíž, než já sama dovolím, držela jsem si muže v uctivé vzdálenosti, sice se mi dvořili, zvali mě na schůzku, občas jsem s někým zašla, ale nikdy nepřeskočila jiskra, ani žádný náznak, že by mě někdo zaujal, v mé hlavě nebyl a ani nechtěl být.

Každé ráno se silou vůle snažím otevřít oči, moje mysl se mi snaží říci: „Ignoruj ten budík, ještě chvílku, však se nic nestane,“ poslouchám svůj vnitřní hlas a přestanu myslet na to jak otevřít

násilím oči a vstát. Po chvílce se ale ozve moje druhé já, a začne na mě rvát: „Vstaň! Nespi! Vstávej!“

S nechutí otevírám oči, vylézám z postele a oblékám se. Moje mysl se vzbouzí. Potřebuji změnu, ale moje mysl míní a život mění. Pomalu se courám k zrcadlu a koukám na sebe. V zrcadle vidím svoji tvář, svoje smutné modrozelené oči a moje dlouhé blondaté vlasy, které mi sahají pod pás. Beru si parfém, šplíchám si ho na svoji kůži a nechám se unášet jeho vůní.

Zase sním co kdyby...

Začínám si pročesávat svoje dlouhé vlasy, povzdechnu si, odložím kartáč a vytáhnu řasenku, abych se dala trochu do přijatelnějšího stavu.

Mám krásné dlouhé řasy a pronikavý pohled, avšak je v něm vidět smutek. Obouvám si svoje vysoké kozačky, které jsou jedny z mých oblíbených, rychle se proberu a jdu na sebe hodit ještě bundu. Poté se chystám odejít.

Scházím po schodech, otevírám dveře a opět cítím ten pronikavý chlad, jako každé ráno posledních pár dní. Kdy už ta zima skončí, pomyslím si, když zamykám dveře. Pod nohama mi křupe sníh a na můj obličej dopadají sněhové vločky. Chladný vítr mi barví tváře a nos do červena.

Mačkám tlačítko na ovladači od auta, které zatím nastartuji a jdu do kufru si vyndat smetáček, abych ometla nový sníh.

Kdybych tak mohla tancovat mezi vločkami a nebyla mi zima. Opět jsem se zasnila. Já si přeji, aby zima skončila, ale přeci jen není zase tak hrozná. Přesto bych byla ráda, kdyby mě už šimraly a hřály sluneční paprsky.

Auto ometené, já promrzlá za těch pár minut, protože foukal ledový vítr. Sedám do auta, které se za těch pár minut uvnitř ohřálo a mě poskytlo tolik toužebné teplo. Vycouvala jsem na silnici. Myslí mi projelo, že bych mohla tuto denodenní cestu jezdit i poslepu, protože občas ani nevnímám, jak jsem se dostala z místa A do místa B. Z mé každodenní rutiny mě náhle vytrhl záblesk čehosi, co proběhlo v dálce. „Co to mohlo být? Srna? To asi ne.“

Nedokázala jsem to pořádně identifikovat, bylo to velké, chlupaté, dlouhý ocas, ale co to mohlo být? Projela jsem místem, kde jsem to spatřila pomaleji, zpomalila jsem, ale nikde jsem již nic neviděla. Cesta mi začala ubíhat pomaleji než kdy jindy, protože jsem přemýšlela nad tím, co to asi mohlo být. Moje zvědavost mi nedávala pokoj. Dojela jsem do své malé firmy, která měla dvě kanceláře, menší kuchyňku a toaletu. Sedla jsem si za stůl a na stole zahlédla pár vzkazu, které jsem jen přejela letmo pohledem.

Sedla jsem si do svého pohodlného křesla a otočila se směrem ven. Přes velké okno jsem se zadívala do dálky, kde z komínů stoupal kouř. Sníh stále pokrýval střechy domů, vločky ve větru poletovaly a padaly dolů. Dunaj brouzdaly lodě, ten pohled byl uklidňující, chtěla bych opět zavřít oči a nechat se jen tak unášet sněžením, ale vtom do dveří vešla Wiki.

„Ahoj, Margot, nechala jsem ti tu vzásky na stole a jinak tvoje návrhy se Firmě líbí a mají zájem o celou tvoji Jarní kolekci“

„Wiki, děkuji,“ řekla jsem a otočila jsem se pomalu k ní.

„Viš, asi jsem blázen, ale dnes jsem viděla něco a nedá mi to pokoj, dokud nepřijdu na to, co to mohlo být?“ Wiki se zvědavě podívala, usmála se a říká: „Už zase tvoje fantazie, anebo to je tím úplňkem, co bude?“

Podívala jsem se na Wiki zvědavým pohledem a usmála se také. Nedalo mi, se nezeptat: „ Jakým úplňkem? Vždyť každý měsíc je úplňek, už bych musela být zavřená v psychiatrické léčebně.“ Musela jsem se smát a Wiki se rozesmála také. Wiki mi ale řekla:

„Tento by měl být něčím mimořádným, četla jsem o tom.“ Já se jen usmála a požádala jsem Wiki, jestli by si se mnou nedala čaj. Kývla hlavou, že ano. Zvedla jsem se, že půjdu čaj udělat. Wiki se, ale nabídla, že ho udělá. Poděkovala jsem jí a zase si sedla do křesla.

Ještě jednou jsem se otočila ven, povzdechla jsem si a otočila jsem se zpět ke stolu. Přisunula jsem si notebook a pomalu ho otevřela. V tom mě ovanul chladný vzduch, otočila jsem se, ale okno bylo zavřené a dveře také. „Jsem snad vážně blázen?“ Pomyslela jsem si a zakřoutila nechápavě hlavou. Hmm, ach jo, rukou jsem si přisunula svoje návrhy, abych vybrala ty nejlepší na jarní kolekci. „Už bylo na čase,“ řekla jsem si v duchu.

A pro sebe jsem si špitla, že bych se ráda opět prošla na Weisse nstein.

Něčím mě neustále přitahovalo okolí, proč, to říci neumím, ale procházet se tam a nasávat tu vůni lesa, to krásné ticho, v uších jako hudba ráje znějí ptáci a jejich švitoření, hrad na mě působil magicky i tajemně a to mě přitahovalo. O to více si přeji, aby už přišlo jaro a já opět mohla nasát tu úžasnou vůni rozkvétajících sněženek, krokusů, aby moji tvář hladily sluneční paprsky a já jsem slyšela šustit listy v korunách stromů...

„Margot! Margot! Probral mě opět z mého snění hlas Wiki.

„Ano Wiki,“ špitla jsem.

„Máš tu čaj a za hodinu tu budeš mít toho ředitele mezinárodní firmy skrze tvoje návrhy,“ odpověděla mi Wiki

„Děkuji, Wiki, jsem asi dnes úplně mimo, nevím nad čím tak přemýšlím. Od té chvíle, co jsem to viděla, jsem fakt jako blázen, moje myšlenky jsou úplně roztěkané.“

Wiki se usmála a dojemně se na mě podívala a povídá:

„Víš, jsi zlatý člověk a já jsem ráda, že jsem tě poznala, myslím ale, že ti schází láska. Jen se v tobě vyznat, je umění,“ zasmála se a navrhla, že bychom si mohly udělat nakupovací víkend.

Pokývala jsem hlavou, že jo i ne, věděla, že nemám ráda obchody přečpané lidmi, že není můj koníček bezhlavě procházet butiky, Ne, že by nebyly klimatizované, ale mě připadalo jako

chodit mezi vydýchaným tunelem, kde se mísí pachy lidí. Některé příjemné, některé, že mi to obracelo žaludek, a pak taky na civějící lidi do prázdna anebo na někoho. Obchody byla pro mě jen nutnost jednou za čas skrze nákup.

„Já vím, ale chci, aby ses zase odreagovala,“ řekla Wiki.

„Celé dny jen pracuješ. Víš co, začnu ti asi dělat dohazovačku!“ a zasmála se hodně hlasitě, až jsem se chtěla schovat pod stůl.

„Ne!“ řekla jsem, „Zbláznila ses? Takový, o jakém bych si nechala zdát, takový se kolem mě ještě nemihl,“ špitla jsem.

Už jsem unavená, že mě stále někdo zve a já už předem vím, že z toho stejně nic nebude, čekám i na sebemenší jiskru, ale nic, vůbec nic a já pak musím hledat vhodná slova, jak ho odmítnout a neurazit.

Wiki se ale nedala odbýt a hned začala, „Ten o dvě patra výš, ten policajt vysoký a urostlý, oči na tobě může nechat a ty nic. A ten naproti z banky, každý den na tebe civí z okna anebo ten“ „Pst! Mlč, prosím.“ zarazila jsem ji, „Už dost, jsou to sice milí kluci, ale nepřeskočila jiskra, víš. Hlavně mi nikoho nedohazuj, prosím.“

Wiki mi špitla: „No, já chci jen, abys byla šťastná, zasloužíš si to konečně. Chtěla jsem ti představit i bratrance, je to super kluk, ale když došel tehdy, tak jsi ani nezvedla oči od stolu, stál chvíli ve dveřích, pak si šel sednout ke mně a seděl u mého stolu, ty jsi kolem pak jen chodila a vůbec sis ho ani nevšimla. Víš, bylo

tenkrát docela hodně práce, ale je to škoda .Věřím, že by se ti líbil a doufala jsem, že jiskra by přeskočila.“

„Já vím,“ odpověděla jsem a mrkla jsem na hodiny. Povzdechla jsem si a řekla: „No, už za chvíli si přijdou pro návrhy.“

A já se pustím do letní kolekce. Dnes jsem se viděla už doma, ač bylo teprve poledne, byla jsem dnes divná, zasněná. Myšlenkami, které poletovaly všude kolem Teisnach, taková Malá Kanada, místo, kde jsem našla svůj občasný klid, místo které mě přitahuje pro svoje tajemno. Řeka, která zde protéká nejprve širokým údolím, tam, kde se střídají lesy s pastvinami. Tam, kde se údolí začíná uzavírat, a převažují lesy, tam se pak řeka mírně zrychluje.

V myšlenkách se sem opět vracím, voda tam příjemně proudí a cesta krásně ubíhá, stejně jako moje myšlenky jsou tam volné. Postupně, když zmizí veškerá obydlí, se ocitnu téměř v divočině. Ano, to je Regen a okolí, opět mě láká se tam znovu projít. Zde jsem spokojená. Zde jsem našla sama sebe.

První setkání

Zadívala jsem se ven z okna. Tohle byl jeden ze způsobů, jak přestat vnímat hlasy, které v mé hlavě působily chaos. Myšlenky, co se to stalo, přehrabávala jsem se v myslí, doufajíc, že na něco přijdu, náhle jsem sebou trhla. „Zdravím Vás, Maria von Weber, jsem Christopher Taylor a toto je můj syn Jacob Taylor.“

Zvedla jsem oči a podívala se na jeho syna. V ten moment jako by mnou projela elektřina o velmi vysokém napětí, která mě nezabila, ale paralyzovala. V té chvíli jsem pocítila neklid, toto bylo něco, s čím jsem se ještě nesetkala. Vysoký a statný, jeho obličej a krásna opálená postava. Zvládnou to! Tuto schůzku. Nyní mně podal ruku on, tělem mi projelo opět snad tisíce voltů, pohled do jeho nádherných hnědých očí mě úplně srážel na kolena. Moji hlavou mi rychle prolétaly myšlenky. Je nádherný, bože, ty mě trestáš nebo jsi mi ho poslal? Musela jsem si ale vnutit myšlenku, že na tohoto mohu zapomenout. Až mi při této myšlence bylo ouvej. Nepatrně svrástil obočí a já nevěděla, kam s pohledem, snažila jsem se nemyslet na to, že je tam on. Podala jsem panu Christopherovi návrhy. Cítila jsem, jak selhávám, protože mě přítomnost jeho syna dráždila. Neuplynula ani vteřina a já ucítila jeho vůni, nebyla jsem schopna souvisle přemýšlet, potřebuji uniknout. Moje mysl běsnila a vzdorovala v sebeovládání, jeho oči sklouzly směrem ke mně, cítila jsem jeho pohled. Zhluboka jsem se nadechla, ale jeho vůně mě úplně ochromila, jak mám odolat?

V tom promluvil na svého otce. Ten jeho hlas...

Nebudu schopna odolávat, moje tělo potřebovalo kyslík, nesmím myslet na tu jeho vůni, na jeho pohled. Ten letmý pohled se setkal s mým a já zahlédla sama sebe, jak se odráží v jeho nádherných hnědých očích, to se opět na mě podíval a usmál, jeho pohled byl tak něžný,

Zadrnčel telefon. Jsem zachráněna, problesklo mojí hlavou, omluvila jsem se a zašla do vedlejší místnosti, kde jsem se snažila zase najít sebekontrolu. Wiki na mě koukala a asi ji bylo jasné, co se se mnou děje. Ušklíbla se. Ach jo, zalapala jsem po dechu a zašeptala jsem ji:

*„On je tak dokonalý, ale vím, že není pro mě, cítím se trapně.“
Jako bych byla v pubertě, jenže mě už bylo přes 30 a byla jsem si vědoma, že život mi utíká mezi prsty.*

Vrátila jsem se k panu Christopherovi, dveře za mou se zavřely a já slyšela tlukot vlastního srdce. Pan Christopher mi podal smlouvu, abych si ji přečetla, že by rád se mnou spolupracoval dlouhodoběji, že se mu líbí moje návrhy. „Nemusíte spěchat, přečtěte si smlouvu v klidu a můj syn se za vámi zítra zastaví.“

V tom promluvil opět jeho syn Jacob. „Maria, rád bych Vás pozval na oběd.“. Moje srdce se rozbušilo, dech se mi zrychlil a v břiše jsem ucítila miliony motýlků. Nebyla jsem schopna ani mluvit, nakonec po dlouhých vteřinách, které se mi zdály být nekonečné, jsem ze sebe vysoukala: “ Děkuji, budu ráda. “.

Celá ta doba s panem Christopherem a jeho synem Jacobem se zdála tak nekonečná a přitom trvala asi jen půl hodiny. Mě ale

během té chvílky pomátl dokonale hlavu a já už věděla, že ho jen tak ze své mysli nedostanu ven. Jacob mi podal svoji vizitku a požádal mě o mé číslo, aby mi mohl zavolat a abychom mohli zajít na ten oběd. Podala jsem mu svoji vizitku a na druhou stranu mu napsala své soukromé číslo.

Když odcházel, ještě jednou se na mě podíval, usmál se na mě a já se úplně ztratila v jeho očích. Podal mi ruku a já byla ztracená, jeho pohled, dotek a jeho vůně mě paralyzovala, nebyla jsem schopna myslet. Snažila jsem se sama sebe přesvědčit, že je to jen okouzlení, že Jacob není pro mě, že tento pan dokonalý je jen pouhý nedosažitelný sen, ale krásný sen.

Chvilku jsem stála a přemýšlela, jestli se mi to jen zdá nebo je to realita. Sen to nebyl. Ani jsem nevníkala čas, po odchodu Jacoba jsem jen seděla ve své kanceláři a koukala zasněně z okna, paralyzovaná stále jeho přítomností tím, že někdo takový mi během několika vteřin pomátl hlavu a já ztratila sebekontrolu sama nad sebou.

Nechápala jsem, co se to se mnou najednou děje, bylo to ale krásné a zároveň hořké.

Přepadl mě najednou smutek nad myšlenkou, že on je moje vysněná duše, ale nedosažitelná. Věděla jsem, že si potřebuji pročistit hlavu, zítra je pátek. Zítra si přijde pro smlouvu a já už teď vím, že budu zase úplně ztracená.

Odcházela jsem tentokrát domů dříve než jindy, protože doma mě nikdo nečekal. Sedávala jsem často až do setmění v práci,

čmárala si bezhlavě na papír a další dny spojovala své náčrtky dohromady.

Své sny a touhu, něhu a nenaplněnost jsem dávala do svých návrhů, byly tak čisté, jemné a romantické, odrážely mě samotnou, a proto jsem byla ráda, že právě pana Christophera zaujaly. Je to největší obchodník s butiky, módou různých významných návrhářů po celém světě a teď jsem dostala šanci i já mít svoji značku v těchto buticích.

Byl to významný posun v mém životě, konečně jsem dokázala to, po čem jsem toužila. Vydechla jsem, uvolnila se a se zasněným výrazem jsem odcházela domů.

Ani netuším, jak jsem došla k autu, nevnímala jsem ani lidi kolem sebe. Před sebou jsem viděla jen Jacoba a jeho oči, jeho parfém se mi vryl hluboko do mysli, tu jeho vůni nejde vymazat. Nastartovala jsem svoje černé BMW a pustila si rádio, v něm hrál John Legend All of Me, což mi vůbec nepřidalo na mém momentálně nulovém sebevědomí.

Cestu jsem skoro nevnímala. Těch pár kilometrů uteklo velmi rychle. Tam, kde kousek ode mě, Isar vlévá se do Dunaje, tam je můj malý ráj na zemi, řeka a stromy. To uklidňující šumění vody, ano, Deggenau. Za domem jenom les a nic než les, šumění stromů a kříd.

Vystoupila jsem z auta, nasála ledový vzduch a to neskutečné ticho, odemkla jsem dveře a vstoupila domů. Příjemné mě hned pohladilo po kůži, zavřela jsem za sebou, zamkla, odložila si

bundu a zula boty. Vešla jsem po schodech a padla na postel, zavřela jsem oči a viděla Jacoba před sebou, rukama jsem si zakryla tvář a zasténala. „Proč, proč, proč?“

Hlavou mi běhalo tolik myšlenek, že jsem si je potřebovala roztrdit, bylo to ale těžké, protože všude jsem viděla jen jeho, jen jeho, Jacoba. Žádný muž mě nikdy tak nepobláznil jako právě on, dodnes jsem si myslela, že jsem ledová královna, co není schopna se už zamilovat, ač kolem sebe má dost přitažlivých a hezkých mužů.

S Jacobem jsem se několikrát pracovní sešla, atmosféra mezi námi se snad nedá ani popsat, bavili jsme se o hloupostech, ale i o práci, po dlouhé době jsem se i zasmála. Jeho letmé doteky mě přiváděly k šílenství, touha po něm byla až bolestivá, snažila jsem se ovládat, i přesto jsem tak moc po něm toužila.

Strach

Po chvílce jsem se posadila a převlékla se. Sešla jsem dolů udělat si čaj, mezitím jsem se zadívala na řeku. Musím se projít, prolétlo mi hlavou. Čaj jsem nechala stát a šla se obléct, vyšla jsem opět do zimy a zamířila do lesa. Nohy se mi bořily do sněhu, šla jsem a šla, otočila jsem se a mezi stromy viděla z kopce dolů řeku Dunaj, usmála jsem se, opět začal padat sníh, velké vločky mi padaly do tváře.

Roztáhla jsem ruce, zvedla hlavu k nebi a padla dozadu na sníh. Ten nádherný pocit. Zavřela jsem oči a chtěla jsem chvílku snít, ale náhle mě vyrušilo zapraskání za mnou. Hlavou mi prolétlo, co by to mohlo být, mám se bát? Kolikrát jsem zde byla, ale nikdy jsem neměla tak divný pocit strachu.

Něco za mnou zavrčelo. To jsem věděla, že je zle, byla jsem celá ztuhlá strachem. Mám se zvednout nebo dál ležet? Nakonec jsem si sedla a otočila se. Krve by se ve mně nedořezali, dívala jsem se do očí několika vlkům. Museli vidět v mých očích ten strach, nebyla jsem schopná se ani pohnout.

Sklopila jsem hlavu do sněhu a očekávala jsem, že dnes je poslední den, kdy žiji. Nemám šanci se jim ubránit, ani netuším, kde se tu vzali? Nikdy jsem zde vlky neviděla, ani jiní neví o tom, že by tu někdy vlci byli. Venku se již setmělo, v dálce jsem viděla svítit v okně domu světlo, ale bylo daleko.

Mám se postavit? Utéct nemám šanci, pokusím se couvat pomalu nazpět domů. Pomalu jsem se postavila a začala se

sunout dozadu, zrakem jsem sledovala tu pětici vlků, kteří se na mě dívali a sledovali každý můj pohyb. V tom jsem spatřila v dálce ještě jednoho vlka, černého, většího než ostatní, který prošel mezi nimi. Asi jejich vůdce, prolétlo mi hlavou.

Ten se na mě díval zvláštním pohledem a můj strach by se dal krájet, domů to mám ještě pěkně daleko a z kopce nemám šanci. Ušla jsem sotva pár metrů, otočila jsem hlavu dozadu, abych zmapovala terén a tu dálku, snažila jsem se zachovat klid a nepanikařit.

Začala jsem couvat rychleji, najednou jsem ztratila rovnováhu a začala padat dozadu, svalila jsem se několik metru a pak jsem ucítila ránu. Narazila jsem hlavou do stromu. Projelo mi hlavou, že teď už je můj konec a cítila jsem, jak přestávám vnímat. Alespoň nebudu o ničem vědět, roztrhají mě, když nebudu při vědomí. Matně a rozmazaně jsem viděla, jak se ke mně blíží ti vlci. Těch pět se zastavilo a šel jen ten černý. Začala jsem pocítovat chlad a moje vědomí bylo čím dál slabší. Natáhla jsem ruku a upadla do bezvědomí.

Slyším pípát budík? Ne to nemůže být pravda, rukou jsem si sáhla na obličej a štípala se.

„AU, já žiju? A co dělám ve své posteli? Jsem opravdu blázen? To včera byla skutečnost nebo se mi to jen zdálo, byl to jen zlý sen?“

Byla jsem zmatená. Odhrnuła jsem peřinu, ne nebyla jsem oblečená jako včera, byla jsem jen ve svém dlouhém triku, pomalu

jsem sesunula nohy z postele a postavila se. Najednou jsem ucítila bolest v hlavě, takové píchnutí. Rukou jsem si sáhla dozadu na hlavu a cítila jsem, že tam jsem se včera uhodila, opravdu jsem nevěděla, zdali to byl včera jen sen nebo skutečnost, byla jsem zmatená.

Sešla jsem dolů do kuchyně. Můj hrnek s čajem byl na stejném místě, jak jsem ho včera zanechala, můj mobil ležel také na stole. Sáhla jsem po něm a viděla zmeškaný hovor neznámého čísla, sáhla jsem po kabelce, zda nevolal Jacob. Ano, číslo na vizitce se shodovalo s neznámým číslem, posadila jsem se na židli. Proboha, co se to včera se mnou dělo? Pak jsem si všimla sms. Psal mi Jacob, že se nemohl dovolat, tak mi píše sms s pozváním na dnešní oběd, že mě může vyzvednout o půl dvanácté v práci.

Musím mu dát vědět, ale mám zavolat nebo napsat? Jsem úplně zmatená. Zavolala jsem Wiki a řekla ji, že dojdu později a že pak pro mě dojde Jacob na oběd.

„Víš, Wiki, smlouvu jsem ještě vůbec nečetla, nevím, co to se mnou je? Jak dojdu, tak si popovídáme.“

Wiki mi odpověděla: „Jasně, já si smlouvu přečetla a je vše ok.“

Wiki jsem věřila, ale i tak jsem si ji musela alespoň zběžně přečíst, kdyby se náhodou Jacob ptal, abych nebyla totálně mimo.

Teď jsem odepsala Jacobovy na sms, že se omlouvám, že jsem neslyšela vůbec telefon a zmeškaný hovor jsem zjistila až nyní. A

sms že si čtu také až teď a o půl dvanácté tedy budu čekat. Bože, co se to se mnou děje?

„Jsem snad blázen?“ špitala jsem si pro sebe. Vstala jsem od stolu, hlad jsem neměla, a šla se obléct. Stála jsem před skříní a koukala jsem opět do prázdna, zase jsem byla myšlenkami jinde, teď ale ne u Jacoba ale u toho, co se stalo včera. Oblékala jsem si halenku a šla k oknu, podívala jsem se směrem do lesa, abych si ujasnila, co se včera stalo. Nevidím žádné stopy, nový sníh, co napadl, to překryl. Vrátila jsem se zpět ke skříní, natáhla na sebe rifle a zavřela skřín.

Šla jsem dolů, začala si obouvat boty, zarazila jsem se a šla do koupelny, podívala jsem se na sebe do zrcadla a viděla v nich strach a mnoho otázek. Vzala jsem ještě kartáč a pročesala jsem si vlasy.

Vyšla jsem ze dveří a zamířila k autu, bylo ometené? Sníh přestal padat, natáhla jsem vůni čerstvého chladného vzduchu a podívala se směrem k řece. A sama sebe jsem se zeptala. „To přece nemohl být jen sen? Nejsem přece blázen.“

Nasedla jsem do auta a rozjela se do práce. Po cestě jsem zpomalila opět v místě jako včera, zdali něco nespatřím, ale nic, vůbec nic. Dojela jsem do práce, vystoupila z auta a pocítila zvláštní pocit, který nedokážu ještě identifikovat. Najednou jsem nasála lahodnou vůni koláčků od vedle z pekařství.

Vyběhla jsem do patra do své kanceláře, pozdravila jsem Wiki, která viděla, že jsem jaksi rozhozená a hned šla za mnou, aby se

vyptávala. Posadila jsem se do křesla a oddechla: „Wiki, teď si opravdu připadám jako blázen.“

Wiki se na mě nechápavě podívala a říká: „To Jacob?“

„Ne ne, Jacob ne, ale včera, když jsem dojela domů, šla jsem se projít do lesa jako pokáždē, když jsem si potřebovala utřídit myšlenky. Ušla jsem asi půl kilometru, pak jsem padla do sněhu a zavřela jsem oči. Najednou jsem za sebou uslyšela vrčení a viděla velké vlky, dostala jsem strach, snažila jsem se jít pomalu dolů, ale upadla jsem a nic víc si nepamatuji.“

Ráno jsem se ale probudila v posteli. Nedokážu si to vysvětlit, jsem asi blázen, ale vím, že jsem byla v lese. Jen nedokážu říci, co bylo dál. Víím ale, co jsem viděla. „Jacob mi volal, já si to ale nepamatuji a ani jsem neslyšela mobil. Zmeškaného hovoru a sms jsem si všimla až ráno, když jsem ti volala.“

Touha

Byl dočvilný. Bylo půl dvanácté a Jacob vcházel do kanceláře, pozdravil se s Wiki, já jsem stála ve dveřích a byla jsem opět jak paralyzovaná. Jeho vysoká postava, asi 190 cm, jeho snědá opálená pokožka, jeho vytvarované tělo bylo i v obleku patrné. Opět jsem ucítila jeho vůni a nedokázala jsem odolat. Díval se na mě svými neodolatelnými hnědými očima, stála jsem a koukala na něho. Šel proti mně, vzal mne za ruku a v ten moment se mi rozbušilo srdce, zrychlil se mi dech a nebyla jsem schopná racionálně myslet, myslela jsem jen na něj.

Mrkla jsem na Wiki a šla ruku v ruce s Jacobem. Šli jsme k jeho autu, měl stříbrný Land Rover, otevřel mi dveře od auta, počkal, až nasednu, zavřel a obešel auto. Sedl si za volant, podíval se na mě a promluvil „Zdáš se mi nějaká rozrušená, stalo se ti něco?“. Otočila jsem hlavu k němu, podívala jsem se na něj a špitla, že nevím, že jsem od včera jakási zmatená.

„Proč?“ položil mi další otázku, mezitím nastartoval a rozjel se. Odvážila jsem se zeptat, kam pojedeme? Usmál se. „Nech se překvapit.“ Dodala jsem si odvahy a pousmála jsem se, začala jsem cítit klid, napětí pomalu ustupovalo, ale stále jsem byla jako němá, nevěděla jsem, na co se ptát, ač jindy jsem dost ukecaný člověk. Tentokrát jsem ale mlčela a nevěděla, co říci.

Možná to vycítil a tak se mě zeptal, jaké mám koníčky, co ráda dělám a co mám ráda.

„Ráda maluji a u toho poslouchám hudbu, ráda chodím do lesa sbírat inspiraci, ale včera...“ zarazila jsem se a přestala jsem mluvit, otočila jsem hlavu, podívala se z okna auta a zhluboka se nadechla a vydechla.

„Co včera?“ zeptal se mě.

„Nevím,“ odpověděla jsem.

„Nepamatuji si vůbec, co jsem od té doby, co jsem si uvařila kávu a nechala ji stát na stole, včera dělala,“ sklopila jsem oči.

„Myslíš si asi, že jsem blázen, vid? Ale toto se mi nikdy předtím nestalo, asi bys mi nevěřil, ale jsem si jistá, že to sen nebyl, ale nepamatuji si vůbec nic.“

Ucítila jsem teplo na mojí ruce, otočila jsem hlavu k Jacobovi, chytl mě za ruku a jemně stiskl: „Nejsi blázen, věřím ti, občas jsou věci nepochopitelné, ale přesto reálné.“

Jeho odpověď mi vykouzlila na rtech úsměv a nesměle jsem se zeptala: „Jak dlouho zde budete?“

Odpověděl mi, že dlouho. „Narodil jsem se zde a mám zde rodinu, ale pak jsme odešli do Ameriky, tam mám svůj druhý domov a rodinu také.“

„Jsi tedy ženatý?“ vypadlo ze mě. Usmál se. „Ne, nejsem, ještě jsem nenašel tu pravou.“

Zahanbeně jsem sklopila oči před sebe: „Promiň, že jsem se tak zeptala.“

Jacob se na mě podíval a řekl: „Neomlouvej se, nemáš za co, tak ses jen zeptala a já ti odpověděl.“

Jeho hlas byl tak uklidňující. „Řekneš mi o sobě víc?“

„Co bys chtěla vědět?“ Pokrčila jsem rameny. „Nevím, jsi tedy Američan nebo Němec?“

„Mám německé i americké občanství, můj původ je u Indiánského kmene Kajovů, můj prapředek byl náčelník. Naše rodina tehdy musela odejít, někteří tam zůstali a zbytek odešel až sem do Evropy. Moje matka je Němka. Můj děda se sem přistěhoval krátce po válce, proto i já se narodil zde. Ale jakmile jsem dostudoval, odešel jsem za otcem. Moje matka ale žije momentálně zde, asi se chceš zeptat, zdali moje rodiče jsou rozvedení?“ podívala jsem se na něj a pomyslela si „čteš mi snad myšlenky?“

„Moje rodiče jsou spolu šťastní dodnes, jen moje máma už není na tak časté cestování a otec už by rád předal žezlo nám dětem.“

„Takže máš ještě sourozence?“ zeptala jsem se.

„Ano, mám tři bratry a dvě sestry. Já jsem prostřední,“ pousmál se a zastavil auto.

„Tak a jsme na místě,“ zakývala jsem hlavou, že to tu neznám.

„Tento penzion v rezervaci je mé sestry Sophie,“ vystoupil a obešel auto, otevřel mi dveře a podal ruku, aby mi pomohl vystoupit. Vzal mě za ruku a kráčeli jsme směrem k penzionu.

„Moje druhá sestra se jmenuje Sarah Katherine. A bratři Jack, Joseph a Maurice.“

Držel mě za ruku a stále se na mě tak něžně díval. Držet ho bylo něco tak příjemného, jeho dotek mě měnil před očima v úplně krotkého beránka, který přestal racionálně uvažovat. Šla jsem krok za ním, bylo mi vedle něj neskutečně příjemně. Cítila jsem pocit bezpečí. Otevřel dveře a vcházeli jsme do restaurace. Rozhlédla jsem se.

Restaurace působila uklidňujícím dojmem. Velká okna poskytovala úžasný výhled do přírody, byla jsem unesená. Ten neskutečný pohled dolů na lesy, na vesnici pod námi, jemný opar nad stromy. Mráz a sníh to vykreslily tak, jako bychom byli v pohádce.

Posadili jsme se k oknu, ten pohled ven mě fascinoval. „Líbí se ti tu, koukám?“ zeptal se mě Jacob. „Ano, je tu nádherně, jen se rozběhnout ven a...“ opět jsem se zarazila, podívala jsem se na Jacoba a zase ven, skousla jsem si ret. „Copak?“ zeptal se mě. „Ale nic.“ odpověděla jsem. „Jen jsem si opět vzpomněla na včerejší den.“ Položila jsem ruce na stůl a začala si hrát s prsty.

Jacob mi chytl ruce. „Copak se ti včera přihodilo?“ jeho dotek byl tak neskutečně příjemný.

„Budeš se mi smát a vážně si myslet že jsem blázen.“

„Neboj, nebudu,“ odpověděl.

Podívala jsem se konečně do jeho nádherných hnědých očí, viděla jsem v nich svůj odraz.

„Viš, včera jsem došla domů, udělala si čaj, ale nechala jsem ho ležet na stole a odešla jsem ven. Chtěla jsem se nechat unášet tím tichem a přírodou, vypnout a víš... lehla jsem si do sněhu, nechala na sebe padat vločky a chtěla jsem chvilku jen tak snít. Jenže mě vyděsili vlci, velcí vlci, nikdy v životě jsem takové neviděla. Jeden z nich byl černý, byl větší než ostatní. Měla jsem strach, loučila jsem se se svým životem. Chtěla jsem se odplížit domů, jenže pak jsem spadla a uhodila se do hlavy a nic víc si nepamatuji. Ráno jsem se probudila ve své posteli. Jak jsem se tam dostala? Nebo to vše byl jen sen? Pořád nad tím přemýšlím, nechce se mi věřit, že se mi to jen zdálo.“

Jacob se na mě díval „A co si myslíš tedy, byl to sen nebo skutečnost?“

„Chtěla bych věřit, že to sen nebyl.“

„A jak ses tedy dostala domů?“ zeptal se mě Jacob.

„No, to právě nevím a stále si snažím na něco vzpomenout. Viděla jsem toho černého vlka, jak se ke mně blížil, díval se na mě, natáhla jsem ruku a víc si nejsem schopna vzpomenout, co se stalo. Neublížil mi, jinak si myslím, že už bych tu teď nebyla, jen ale netuším, jak jsem se dostala domů do své postele.“. Jacob se mile usmál, pohladil mě po ruce a zopakoval mi, co v autě. „Věřím ti, třeba si jednou vzpomeneš na to, jestli to byla skutečnost nebo

jen pouhý sen. Chtěl bych tě pozvat na celý tento víkend, pokud nejsi proti? "

„Kam?“ zeptala jsem se. „No sem, zůstali bychom zde, třeba přijdeš na jiné myšlenky.“

„No, třeba ano,“ a v duchu jsem si pomyslela, že v těch myšlenkách jsi stejně ty. Pak mě napadlo, že tu nic nemám na to, abych tu mohla zůstat.

Jacob mě předběhl. Snad mi fakt čte myšlenky? Pomyslela jsem si.

„Vím, že si myslíš, že tu sebou nic nemáš, ale včera jsi byla už pryč, když jsem se vrátil za tebou do kanceláře a tak jsem mluvil s Wiki a ta mi řekla, že tam máš kufr pro případ, že bys někam musela vycestovat narychlo. Nezlobíš se, že ne?“

Usmála jsem se a řekla: „Ne, nezlobím.“

„Dáš si něco?“ zeptal se.

„Ani nevím, od včerejší rány do hlavy nemám ani moc hlad. Možná tak chuť na něco sladkého, nějaký čokoládový dezert a k pití vodu, protože nepiji žádný alkohol.“

Venku opět začal padat sníh, pomalu se začalo stmívat, projít se ven mě lákalo. Pomalu jsem si vychutnávala čokoládový dezert a uhýbala pohledům Jacoba, který se na mě díval. Jeho pohled, jak se na mě dívá, mě rozpaloval, v každém kousku mé kůže jsem stále cítila jeho doteky.

Znám ho jen chvíli, ale každý den je jako několik týdnů, jako bychom se znali několik let, já tak neskutečně po něm toužím. Ovládám se, abych se moc nečervenala. Co si asi o mně myslí, jak ráda bych věděla, co si myslí. Dojedla jsem svůj dezert, on dojedl steak.

Chvíli jsme se na sebe jen tak dívali, už jsem neodvracela studem zrak. Srdce mi bušilo nadšením a touhou po něm. Jako nikdy v životě předtím po nikom.

V dálce hrála česká píseň od Kryštofa, její text mi působil lehké mravenčení, ta píseň, kterou jsem si broukala a koukala z okna. K zemi se snášely sněhové vločky.

Tou cestou. Tím směrem prý bych se dávno měl dát. Když sněží, jde to stěží, ale sněhy pak tají. Kus něhy ti za nehty slíbí a dají. Víc síly se prát. Na dně víc dávat, než brát. A i když se vleče a je schůdná jen v křečce. Donutí přestat se zbytečně ptát. Jestli se blížím k cíli. Kolik zbývá víry. Kam zvou, svodidla, co po tmě mi lžou. Zda couvám zpátky. A plýtvám řádky, co řvou. Že už mi doma neotevřou. Nebo jít s proudem. Na lusknutí prstů se začít hned smát. Mít svůj chodník slávy a před sebou davy. A přes zkroucená záda být součástí stáda. Ale zpívat A hrát Kotníky líbat A stát. Na křídlech všech slavíků A vlastně už ze zvyku. Přestat se zbytečně ptát. Jestli se blížím k cíli Kolik zbývá víry. Kam zvou svodidla, co potmě mi lžou?. Zda couvám zpátky A plýtvám řádky, co řvou. Že už mi doma neotevřou. Jestli se blížím k cíli, kolik zbývá víry. Kam zvou svodidla, co po tmě mi lžou? Zda couvám zpátky a plýtvám řádky. Co řvou, že už mi doma neotevřou.

Píseň dohrála a já si pobroukávala její poslední slova, otočila jsem se zpět na Jacoba, který se celou dobu na mě díval.

„Pojď, odvedu tě do tvého pokoje, ať si odpočineš.“ Vstala jsem, on obešel stůl, vzal mě opět za ruku a odváděl mě do pokoje. Šli jsme po schodech až do posledního patra, do podkrovního apartmánu. Otevřel mi dveře a špitl: „Já budu naproti,“ a dal mi letmé políbení na moji tvář. Chytla jsem ho za ruku.

„Děkuji,“ řekla jsem a zadívala jsem se do jeho očí. Stáli jsme tváří v tvář, v šeru otevřených dveří mého apartmá, nyní jsem cítila i jeho blízkost. Přistoupila jsem k němu ještě blíže, naše těla se dotýkala, srdce mi bušilo vzrušením, touha byla silnější než strach z odmítnutí.

Zvedla jsem ruku k jeho tváři a pohládila ho. S velkou něhou se na mě díval, naklonil se ke mně a naše rty se poprvé setkaly. První vášnivý polibek, objal moje tělo a přitiskl ho k sobě těsně a já tak cítila i jeho vzrušení a jeho touhu. Nedokázali jsme se od sebe odloučit, jeden polibek byl málo, špitla jsem: „Zůstaň se mnou, prosím.“

Nadzvedl mě a odnesl do mého apartmá, nohou zavřel dveře. Jeden vášnivý polibek za druhým...